

IĎTE V MENE BOŽOM!

416/2015

www.inky.sk

13. 12. 2015

Lakonické poslanie – tri roviny jednoty – ak nepracujeme, tak... – čo presne konať?

Posledná časť obradu sv. omše, ktorej sa budeme venovať, je lakonicky krátka. Pozostáva z presne dvoch viet: kňazovej výzvy „*Idte v mene Božom!*“ – a odpovede ľudu: „*Bohu vďaka!*“ Napriek svojej krátkosti je ale nesmierne dôležitá – a ono aj tá jej lakonickosť a stručnosť je tiež sama osebe nanajvýš výrečná! Poďme sa teda na túto poslednú čiastku omše pozrieť pozornejšie!

V latinčine oná výzva kňaza znie: „*Ite, missa est!*“ Youcat k tomu podáva nasledovný komentár: „*Slovo omša (lat. missa) pochádza z latinskej výzvy na konci svätej omše: Ite, missa est, čo v doslovnom preklade znamená: Idte, ste poslaní!*“ (Youcat 212). Podobne k tomu hovorí aj Katechizmus: „*Svätá omša [sa nazýva] po latinsky Sancta Missa, pretože liturgia, v ktorej sa uskutočňuje tajomstvo spásy, sa končí poslaním veriacich (missio – „idte...“), aby plnili Božiu vôľu vo svojom každodennom živote.*“ (KKC 1332). Odtiaľ potom naše „*Idte v mene Božom!*“ – čiže tak, ako policajt „v mene zákona“ koná to, čo nariaďuje a predpisuje konať zákon; aj kresťan ide „v mene Božom“ konať to, čo koná Boh a k čomu povoláva Boh. Čiže v závere sv. omše sme oficiálne poverení, vyslaní a splnomocnení ísť do sveta a v ňom konať a uskutočňovať Božie dielo, slovami II. vatikánskeho koncilu „*Na všetkých laikov dolieha vznešená povinnosť pracovať na tom, aby sa spasiteľné úmysly Božie čím ďalej tým viac uskutočňovali všade na svete na všetkých ľuďoch všetkých čias*“ (Lumen gentium 33).

Dôvodom tohto vážneho poslanca je znova jednota s Bohom v Kristovi. Ak chcem mať s niekým naozaj opravdivú a dokonalú jednotu, potom táto jednota musí obsahovať tri rozmery: To, kým je, to, čo koná a nakoniec vzťahy, ktoré má. Napríklad: *Predstavte si, že chcete zažiť na vlastnej koži to, čo zažíva Reinhold Messner pri svojich horolezeckých výpravách. Ak to naozaj chcete, musíte splniť tri podmienky: Musíte sa stať takí, ako on: mať rovnakú zručnosť, kondíciu, lásku k tomuto športu, ideálne aj rovnaké zážitky a skúsenosti z detstva, postoje, spôsob myslenia... Potom sa musíte spriatelíť s jeho priateľmi a mať s nimi rovnaký vzťah, aký má on. A takisto to platí aj o vzťahoch k cudzím ľuďom, známym, kolegom, ... No a, nakoniec, musíte spoločne s jeho partou ísť na horolezeckú výpravu, robiť to, čo robí on a tak. No a potom máte šancu, že aj sami zažijete čo najviac toho, čo sám v sebe zažíva on.* To isté platí na 100% aj o našom zbožštení sa v Bohu! Jednota s Kristom a v Kristovi s Bohom v sebe obsahuje presne tieto tri rozmery:

1) Stať sa všetkým tým, čím je Kristus, osvojiť si Jeho myslenie, postoje, názory, Jeho svätosť, dokonalosť, ... O tom boli úkon kajúcnosti, bohoslužba slova, krédo, obetovanie.

2) Vstúpiť do Jeho vzťahov k Bohu a k ľuďom. O tom boli modlitba Otčenáš (vzťah Krista k Bohu) a Obrad Pokoja (prijat' za svoju Kristovu rodinu, Cirkev).

3) Ostáva ešte Kristova práca. Tá, o ktorej Ježiš hovorí, že je podstatou a dôvodom Jeho pozemského života: „*Musím zvestovať Božie kráľovstvo, lebo na to som poslaný*“ (Lk 4,43 SSV), alebo „*Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonat' jeho dielo*“ (Jn 4,34 SSV); alebo: „*Nezostúpil [som] z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal*“ (Jn 6,38 SSV).

Cirkev túto Kristovu prácu nazýva *apoštolátom* a kladie na ňu obrovský dôraz. Dôvodom je zaiste okrem iného aj to, že ak by sme sa aj s Kristom zjednotili v Jeho svätosti a dokonalosti i v Jeho vzťahoch v Cirkvi i k ľuďom mimo nej, ale nezjednotili by sme sa s Ním v Jeho diele a neprijali rovnakú účasť na Jeho apoštolskom diele, rovnaké zasvätenie sa tomuto dielu, neboli by sme stále s Ním jedno. Nehovoriac o tom, že naozaj *nie je možné* mať Kristovo zmýšľanie a postoje, milovať ľudí okolo seba tou láskou, s ktorou Ježiš vzal na seba všetky bolesti a choroby každého jedného z nich a život za nich dal – a potom ostať len tak sedieť a nekonať to, čo konal a koná Kristus! To naozaj nie je možné! Veď Kristovo konanie vyrastá práve z toho, kým Ježiš je a aký postoj a vzťahy má voči nám, ľuďom a je ich nevyhnutným dôsledkom! Ak teda nekonáme to, čo Ježiš a nekonáme to s rovnakým zaničením a rovnakou oddanosťou, ako Ježiš, tak len dokazujeme, že nemáme ani tie zvyšné dve roviny jednoty: nemáme ani Jeho myslenie a postoje a už vôbec nie Jeho lásku, ani nemáme a nežijeme Jeho vzťahy... Sme teda stále ešte mimo kresťanstva!

Aj preto liturgia túto poslednú časť odbavuje tak lakonicky, dvomi vetami. Je to totiž ničो úplne samozrejme, nevyhnutné, automatické, ničो, o čom škoda diskutovať. Ak sme naozaj na liturgii sv. omše *boli* a naozaj sme *prešli* jej cestou až po zjednotenie s Kristom vo sv. prijímaní – tak potom to, že sa spoločne s ním úplne zasvätime aj Jeho dielu je tak samozrejme a nevyhnutné, ako že po noci príde deň a že ráno vyjde Slnko a večer zase zapadne... Pretože ešte raz, ak by to tak nebolo, potom by to bol znak, že sme na omši *boli* ako diváci, ale nie ako účastníci. A že v samej Cirkvi, v Božom kráľovstve, sme stále len ešte ako hostia na tribúne a nie ako členovia a účastníci dole, na parkete!

V tejto súvislosti teda chápeme naliehavý slovník Cirkvi: „*Jh hlavnou povinnosťou, tak mužov, ako aj žien, je vydávať svedectvo o Kristovi životom i slovom v rodine, vo svojom spoločenskom prostredí a v rámci vlastného zamestnania*“ (Ad Gentes 21); alebo: „*Keďže celá Cirkev je misionárska a dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho, posvätný cirkevný snem vyzýva všetkých k hlbokkej vnútornej obnove, aby si živo uvedomili svoju zodpovednosť za šírenie evanjelia a mali podiel na misijnej práci ... Preto všetci synovia a dcéry Cirkvi majú mať živé vedomie vlastnej zodpovednosti voči svetu, pestovať v sebe naozaj katolíckeho ducha a zasvätiť svoje sily dielu šírenia evanjelia*“ (Ad Gentes 32 a 36).

Možno nás prekvapí, že „*hlavnou povinnosťou*“ kresťanov, ktorej majú „*zasvätiť svoje sily*“ nie je napríklad modlitba, alebo účasť na sv. omši, obzvlášť v nedeľu a v prikázané sviatky, či svätosť života, ako by možno poniektorí očakávali. Ale uvažujme! Svätosť a dokonalosť – to je rozkoš a radosť Božieho Života. Dar a nie povinnosť! Omša a modlitba? Oboje je privilegium, obrovským darom pristúpiť k Bohu ako k Otcovi a potom dokonca prijímať Boha, ktorý sa nám dáva ako Pokrm Života, ako Život sám! Ani toto teda nie je povinnosť, je to rozkoš a dar nesmiernej ceny a hodnoty! Jedine apoštolát – tvrdá práca na spásu všetkých ľudí a na zavŕšení sveta podľa Božej vôle – je naozaj *povinnosťou*, obetou, ktorú prinášame z lásky. Tak to hovorí Písmo aj o samom Kristovi: „*Zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.*“⁸ *Uponížil sa, stal*

sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2,7-8 SSV). Nie modlitba. Nie svätosť. Nie dokonalosť. Nie bohoslužby v Chráme. Nič z toho. Jedine apoštolát a Jeho vykupiteľské dielo sú ako jediné označené za *povinnosť*, pretože ako jediné povinnosťou, námahou a obetou sú! Preto aj Cirkev nám hovorí: Všetko vo Vašom živote s Kristom sú dary, privilégiá, vyznačenia a veľká radosť. Len jedna vec vyžaduje v plnom zmysle slova obetu a námahu lásky: Apoštolát. Preto je apoštolát v podstate našou jedinou a teda aj najzásadnejšou *povinnosťou*!

Ostáva nám ešte posledná otázka: V čom tento apoštolát spočíva, aby sme mohli ísť a vykonávať ho s Kristom? A odpoveď nám na to dáva zase sám Kristus!

Keď Ježiš odchádzal zo sveta, nezanechal po sebe ani ríšu, ani chrám, ani knihu svojich výrokov (napríklad zväzok Nového zákona). Zanechal po sebe Cirkev. Nič iné, len Cirkev. Ak sa pozrieme na Jeho život, vidíme, že presne toto bolo ťažiskom celého jeho pôsobenia:

• „Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi“ (Mt 4,23 SSV) – to znie slávnostne, ale... ako presne to prebiehalo? Chodil Ježiš od dverí ku dverám ako Jehovovi svedkovia? Alebo sa postavil na krížne cesty a pokrikoval po okoloidúcich? Alebo ako? Odpoveď nájdeme v Jánovi (porov. Jn 1,35-2,2): u Jána Krstiteľa, svojho príbuzného, pri svojom krste, Ježiš zhromažďuje okolo seba skupinku prvých učeníkov: Ján, Ondrej, obaja žiaci Jána Krstiteľa, ktorých za Ježišom posielal priamo Ján. Ondrej potom zavola Petra, ktorý tiež v tom čase bol pri Jordáne ako učeník Jána Krstiteľa. Potom Ježiš zavola aj Filipa, ktorého zjavne už tiež pozná. Ten potom ešte zavola Natanaela-Bartolomeja. Spolu päť ľudí, s ktorými sa Ježiš vyberie do Galilei, odkiaľ títo žiaci pochádzajú. Zrejme ho tam sami zavolali a pozvali. Ježiš sa tam usádza – zjavne aj so svojou matkou (porov. Jn 2,1) – a v Petrovom dome v Kafarnaume si zriada svoju „základňu“. Tam sa odohráva udalosť z Lk 5,1n, keď Ježiš káže z Petrovej loďky zástupu Kafarnaumčanov, možno aj pár ľuďom z okolia. V závere tohto vyučovania Peter a ostatní zažijú zázračný rybolov – a potom nasleduje pozvanie týchto učeníkov, ktorí doteraz s Ježišom žili (či skôr Ježiš u nich) a Ježiš ich vyučoval, na prvú apoštolskú cestu. A ňou sa začína Ježišovo verejné pôsobenie, spoločne s učeníkmi chodí a cestou vyučuje zástupy, ohlasuje Evanjelium, uzdravuje chorých, polemizuje s farizejmi, zákonníkmi a saducejmi a tak. Tieto cesty boli zrejme v skutočnosti pravidelnými púťami do Jeruzalema na sviatky, ako nám to podávajú aj synoptické evanjeliá, ktoré všetky tieto Kristove skutky zámerne štylizujú do púte z Galilei do Jeruzalema na sviatky Veľkej noci.

• Aj keď by sa zdalo, že počas týchto ciest je hlavnou Ježišovou prioritou vyučovanie zástupov a uzdravovanie, nie je to tak. Ježiš sa neustále venuje skupine učeníkov. Vyučuje ich¹, vysvetľuje im svoju metódu vyučovania a ohlasovania², vysvetľuje im zmysel a obsah podobenstiev³, vysiela ich na pastoračnú prax⁴, vytvára

medzi nimi cirkevnú štruktúru: ustanovuje (povedané dnešnou rečou) pápeža⁵, okolo neho kolégium kardinálov (Jakub a Ján)⁶, ostatných biskupov (čiže ostatní deviaty z Dvanástich)⁷ a nakoniec ich obklopuje prvým cirkevným spoločenstvom: sedemdesiaty dvaja učeníci, trénovaní na službu kňazov⁸, spolu s ďalšími a tiež so ženami, ktoré ich sprevádzajú a pomáhajú im⁹ a starajú sa aj na cestách o túto Ježišovu domácnosť¹⁰, ktorou je Cirkev, Jeho opravdivá rodina¹¹. Dohromady ich na konci, po smrti a zmŕtvychvstaní Krista, bude asi stodvadsať¹².

• Poslednú bodku v tomto budovaní Cirkvi píše Ježiš svojou obetou na kríži. Tam, keď berie na seba hriech a bolesť a utrpenie celého sveta, celého ľudstva a každého jedného človeka, kladie základ toho, aby sa toto *spoločenstvo učeníkov* mohlo stať opravdivou *Cirkvou*, ktorá je Kristovým Telom, samým Kristom, Jeho pokračujúcim Vtelením až do konca časov, v ktorom všetci môžeme mať v Kristovi prístup k samému Otcovi¹³ a účasťou na Božej prirodzenosti¹⁴ tak byť zbožštení v Bohu. Tak hovorí Písmo: „Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená“ (Ef 5,25-27 SSV). A zároveň jej zanechal bránu, ktorou my sami môžeme k tejto životodarnej obeti pristupovať a stávať sa tak súčasťou Tela, súčasťou Krista, čiže súčasťou Cirkvi a tou je Eucharistia: „Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe.“ (1 Kor 10,16-17 SSV).

• Tejto Cirkvi, čerstvo sprítomnenej na zemi, potom Ježiš ďalej odovzdáva svoje poslanie: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“²² Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého.“²³ Komu odpustíte hriechy, budú

13,36-39 SSV)

⁴ „Zvolal Dvanástich a začal ich posielat' po dvoch. Dal im moc nad nečistými duchmi a prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb, ani kapsu, ani peniaze do opaska, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvoje šiat.“ (Mt 6,7-9 SSV)

⁵ „A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.“¹⁹ Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.“ (Mt 16,18-19 SSV)

⁶ „O šesť dní vzal Ježiš so sebou Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty...“ (Mt 17,1 SSV), či „Prišli na pozemok, ktorý sa volá Getsemani, a povedal svojim učeníkom: „Sadnite si tu, kým sa pomodlím.“³³ Vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána. I doľahla naňho hrôza a úzkosť.“³⁴ Vtedy im povedal: „Moja duša je smutná až na smrť. Ostaňte tu a bďte!“ (Mk 14,32-34 SSV).

⁷ porov. o Judášovi: „Jeho úrad nech prevezme iný.“ (Sk 1,20 SSV), gr. episkopén, biskupstvo.

⁸ „Potom si Pán vyvolil iných sedemdesiatich dvoch a po dvoch ich poslal pred sebou do každého mesta a na každé miesto, kam sa sám chystal ísť.“² A povedal im: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu!“³ Choďte! Hľa, posielam vás ako baránkov medzi vlkov.“ (Lk 10,1-3 SSV)

⁹ „Boli tam a zobďaleč sa pozerali mnohé ženy, ktoré sprevádzali Ježiša z Galiley a posluhovali mu“ (Mt 27,55 SSV)

¹⁰ porov. „ako si máš počínať v Božom dome, ktorým je Cirkev“ (1 Tim 3,15 SSV)

¹¹ „On im odvetil: „Kto je moja matka a moji bratia?“³⁴ Rozhliadol sa po tých, čo sedeli okolo neho, a povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia.“³⁵ Lebo kto plní Božiu vôľu, je môj brat i moja sestra, i matka.“ (Mk 3,33-35 SSV)

¹² „Keď ta prišli, vystúpili do hornej stene, kde sa zdržiavali Peter a Ján, Jakub a Ondrej, Filip a Tomáš, Bartolomej a Matúš, Jakub Alfejev, Šimon Horlivec a Júda Jakubov.“¹⁴ Títo všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi.¹⁵ V tých dňoch vstal Peter uprostred bratov - bolo tam zhromaždených asi stodvadsať ľudí...“ (Sk 1,13-15 SSV).

¹³ „skrze neho máme ... v jednom Duchu prístup k Otcovi“ (Ef 2,18 SSV)

¹⁴ „Tým nám daroval vzácne a veľmi veľké prisľúbenia, aby ste sa skrze ne stali účastníkmi na Božej prirodzenosti a unikli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť“ (2 Pt 1,4 SSV)

¹ „Prechádzali Galileou. Nechcel však, aby o tom niekto vedel, lebo učil svojich učeníkov“ (Mk 9,30-31 SSV)

² „Tu pristúpili k nemu učeníci a spýtali sa ho: „Prečo im hovoríš v podobenstvách?“¹¹ On im odpovedal: „Preto, že vám je dané poznať tajomstvá nebeského kráľovstva, ale im nie je dané.“¹² Lebo kto má, tomu sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.“¹³ Im hovorím v podobenstvách, lebo hľadia, a nevidia, počúvajú, a nepočujú, ani nechápu.“¹⁴ Tak sa na nich spĺňa Izaiášovo proroctvo: „Budete počúvať, a nepochopíte, budete hľadieť, a nevidíte.“¹⁵ Lebo otupelo srdce tohoto ľudu: ušami ťažko počujú a oči si zavreli, aby očami nevideli a ušami nepočuli, aby srdcom nechápali a neobrátili sa - aby som ich nemohol uzdraviť.“¹⁶ Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, aj vaše uši, že počujú.“ (Mt 13,10-16 SSV);

³ „Tu k nemu pristúpili jeho učeníci a vraveli mu: „Vysvetli nám podobenstvo o kúkolí na roli.“³⁷ On im povedal: „Rozsievateľ dobrého semena je Syn človeka.“³⁸ Roľa je svet. Dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkol' sú synovia Zlého. Nepriateľ, ktorý ho zasial, je diabol. Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli...“ (Mt

mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“¹⁵ (Jn 20,21-23 SSV). Petrovi veľmi obradne a slávnostne, po spoločnom stolovaní na znak spoločenstva a zmluvy, odovzdáva svoje miesto jediného Pastiera¹⁵ a ustanovuje ho svojim námestníkom: „*Ked' sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: "Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?" Odpovedal mu: "Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje baránky."*¹⁶ Opýtal sa ho aj druhý raz: „*Šimon, syn Jánov, miluješ ma?" On mu odpovedal: "Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje ovce!"*¹⁷ Pýtal sa ho tretí raz: „*Šimon, syn Jánov, máš ma rád?" Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: "Máš ma rád?", a povedal mu: "Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád." Ježiš mu povedal: "Pas moje ovce!"*¹⁸“ (Jn 21,15-17 SSV). A nakoniec ich všetkých poveruje, aby pokračovali v Jeho diele zhromažďovania Cirkvi, čiže Božieho Kráľovstva: „*Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi.*¹⁹ *Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého*²⁰ *a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.*“ (Mt 28,18-20 SSV). Učte – v gréčtine doslova „urobte učeníkmi všetky národy“, čiže zhromaždíte ich všetkých v jednej Cirkvi, v jednom Tele Krista, ako si to zamienil Otec od vekov: „*zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi... jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi,*²³ *ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplnia všetko vo všetkom*“ (Ef 1,9-10.23 SSV), aby tak bolo na konci len „*jedno stádo a jeden pastier*“ (Jn 10,16 SSV) v spoločenstve s jediným Bohom v jednote jednej a jedinej blaženej Trojice. A On, Ježiš, bude s nimi po všetky dni až do skončenia sveta, pretože On je Cirkvou a kým žijú Cirkev, budujú Cirkev a slúžia Cirkvi, slúžia Kristovi a sú s Kristom a On s nimi¹⁶.

- Toto budovanie Tela Cirkvi je potom zásadnou výzvou a jadrom celého života celej Cirkvi, všetkých jej členov! Preto všade ohlasujú Evanjelium¹⁷, preň sa usilujú byť najlepší a najdokonalejší možní¹⁸, k tomu ich vychovávajú predstavení v Cirkvi, kňazi, biskupi, katechéti, diakoni¹⁹,... a kvôli tomuto poslaniu budovania Cirkvi dostávajú a prijímajú dary a charizmy Duchu Svätého²⁰.

- Toto poslanie a táto povinnosť trvá dodnes: „*Kán. 209 - § 1. Veriaci sú zaviazaní aj svojím spôsobom konania vždy zachovávať spoločenstvo s Cirkvou. § 2. S veľkou starostlivosťou majú plniť povinnosti, ktorými sú viazaní tak voči celej, ako aj partikulárnej cirkvi, do ktorej podľa predpisov práva patria. Kán. 210 -*

¹⁵ „*Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa,*¹⁵ *ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce.*¹⁶ *Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier.*“ (Jn 10,14-16 SSV)

¹⁶ porov. napr. u Pavla, ktorý vysvetľuje, že je Kristovým služobníkom: „*Pavol, služobník Krista Ježiša*“ (Rim 1,1 SSV), a to jediným možným spôsobom: „*na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.*²⁵ *Ja som sa stal jej služobníkom podľa Božieho daru, ktorý som dostal pre vás, aby som naplnil Božie slovo*“ (Kol 1,24-25 SSV)

¹⁷ „*Tí, čo sa rozprchli pred súžením, ktoré nastalo za Štefana, došli až do Fenície, na Cyprus a do Antiochie, ale nikomu neohlasovali slovo, iba Židom.*²⁰ *No niektorí z nich boli Cyperčania a Cyrénčania. A keď prišli do Antiochie, hovorili aj Helenistom a zvestovali im Pána Ježiša.*“ (Sk 11,19-20 SSV)

¹⁸ „*Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti,*¹⁷ *aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo*“ (2 Tim 3,16-17 SSV), čiže „*na dielo služby, na budovanie Kristovho tela*“ (Ef 4,12 SSV)

¹⁹ „*On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov,*¹² *aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela*“ (Ef 4,11-12 SSV)

²⁰ „*Tak aj vy, keďže sa horlivo usilujete o duchovné dary, usilujte sa mať ich v hojnosti na budovanie Cirkvi.*“ (1 Kor 14,12 SSV); porov.: „*Každý však dostáva prejavy Duchu na všeobecný úžitok.*⁸ *Jeden dostáva skrze Duchu slovo múdrosti, iný podľa toho istého Duchu slovo poznania,*⁹ *iný vieru v tom istom Duchu a iný v tom istom Duchu dar uzdravovať,*¹⁰ *iný schopnosť robiť zázraky, iný prorokovať, iný rozlišovať duchov, iný dar rozličných jazykov a iný vysvetľovať jazyky.*¹¹ *Ale toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému, ako chce.*“ (1 Kor 12,7-11 SSV)

Všetci veriaci musia podľa vlastného postavenia venovať svoje sily na to, aby viedli svätý život a napomáhali vzrast Cirkvi a jej ustavičné posväcovanie.“ (Kódex kánonického práva Katolíckej Cirkvi západného obradu).

Prečo je to tak? Prečo ten dôraz na Cirkev? Katechizmus na to odpovedá v jedinom veľkolepom bode: „*Svet bol stvorený kvôli Cirkvi,*“ *hovorili kresťania prvých čias. Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí. Aj bolestné udalosti, ako pád anjelov a hriech človeka, dopustil Boh iba ako príležitosť a prostriedok, aby rozvinul celú silu svojho ramena a plnú mieru lásky, ktorú chcel dať svetu: „Ako totiž jeho [Božia] vôľa je dielom a toto [dielo] sa volá svet, tak aj jeho zámer je spása ľudí a tento [zámer] bol nazvaný Cirkev.*“ (sv. Klement Alexandrijský)“ (KKC 760). Len sa zamyslime!

- Chceš jednotu s Bohom v Kristovi? Cirkev je Kristovo Telo! Tam sa to dá!

- Potrebuješ na to Krista poznať a napodobňovať? V Cirkvi Ťa to Ježiš sám naučí!²¹

- Potrebuješ sa niekde naučiť Boží Trojičný život lásky? Presne týmto je spoločenstvo Cirkvi, ľud žijúci Božiu Trojičnú jednotu!²² V nej sa to môžeš naučiť, v nej to môžeš žiť!

- Chceš tento život jednoty žiť aj s Bohom, s blaženou Trojicou? V Cirkvi sa to dá, na to je obdarená liturgiou a sviatosťami a obzvlášť Eucharistiou, ktorá je miestom *communiae*, jednoty Boha a človeka i všetkých ľudí v Bohu!

- Potrebuješ v tom pomoc? Je tu Cirkev, vystrojená všetkými potrebnými Božími darmi a milosťami! Stačí čerpať!

- Trápi Ťa, že svet je rozdelený, ľudia medzi sebou bojujú? Buduj Cirkev, pretože ona je riešením aj tohto svetského problému!²³

- Trápi Ťa bieda, chudoba, ľahostajnosť bohatých voči chudobným? Buduj Cirkev, ona je riešením aj tohto problému!²⁴

- Chceš žiť naveky a byť naveky blažený v Bohu? Ale aj toto sa deje v Cirkvi, Manželke a Neveste Baránkovej!²⁵

Existuje ešte nejaký problém, na nebi, či na zemi, ktorého riešením by nebola Cirkev? Neexistuje, že?

A preto to najlepšie, čo môžeme urobiť z lásky k Bohu, z lásky k ľuďom, z lásky k chudobným a trpiacim, pre dobro pozemskej civilizácie i pre večný život v Nebi, je... budovať Cirkev! Už teda chápeme, prečo pre ňu Ježiš žil a zomrel a prečo ten veľký dôraz na budovanie Cirkvi ako základu a podstaty každého apoštolátu a každého dobrého diela?

Takže ak v závere sv. omše kňaz vyzýva: „*Ite, missa est!*“, „*Idte*

²¹ „*Kto vás počúva, mňa počúva*“ (Lk 10,16 SSV).

²² „*neprosím len za nich [apoštolov], ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa,*²¹ *aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno*“ (Jn 17,20-21 SSV)

²³ „*Výtrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.*⁴³ *Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení.*⁴⁴ *Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné*“ (Sk 2,42-44 SSV)

²⁴ „*Na všetkých spočívala veľká milosť,*³⁴ *veď medzi nimi nebolo núdzneho, lebo všetci, čo mali polia alebo domy, predávali ich, a čo za ne utížili, prinášali*³⁵ *a kladli apoštolom k nohám, a rozdeľovalo sa každému podľa toho, kto ako potreboval*“ (Sk 4,33-35 SSV).

²⁵ „*A prišiel jeden zo siedmich anjelov, čo mali sedem čias naplnených poslednými siedmimi ranami, a povedal mi: "Pod, ukážem ti nevestu, Baránkovu manželku!"*¹⁰ *A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha*¹¹ *ožiarené Božou slávou.*“ (Zjv 21,9-11 SSV).

v mene Božom!“ – tak tým hovorí presne toto: „A teraz choďte a pracujte s Kristom na Kristovom diele a tým je vzrast Jeho Nevesty Cirkvi do veľkosti i do krásy – a zhromaždenie všetkých ľudí všetkých čias a všetkých národov v jej spásonosnom lone!“ Amen! Bohu vďaka!

Váš Inky

ZHRNUTIE NA ZAPAMÄTANIE SI:

- Jednota s Kristom vyžaduje byť s Ním jedno v troch rovinách: V tom, kým a čím je, vo vzťahoch, ktoré tvorí a žije a nakoniec v diele, ktoré koná. V závere sv. omše sme vyslaní práve k účasti na tomto diele.
- Ak by sme túto účasť neprijali, nemali by sme dokonalú jednotu s Kristom-Bohom, nevyhnutnú na našu spásu, čiže zbožštenie sa v jednote s Bohom.
- Nie je totiž možné mať Kristovo zmýšľanie a byť tým, čím je On, súčasne tvoriť rovnaké vzťahy a mať rovnaké postoje k svetu, Bohu, ľuďom,... aké má Ježiš bez toho, aby sme aj úplne zákonite konali to, čo Ježiš, s rovnakým úsilím, zanietenosťou a oddanosťou ako On. Ak to nerobíme, je to dôkaz, že nemáme ani Jeho postoje, ani Jeho vzťahy a teda s Ním vôbec nie sme zajedno.
- Jadrom Božieho konania je Cirkev, ktorá je Božím kráľovstvom, Nebom, cieľom a súčasne nástrojom spásy a zbožštenia všetkých ľudí.
- Konat' Kristovo dielo teda znamená budovať Cirkev a tomuto dielu zasvätiť, po vzore Krista, celých seba.
- Cirkev je súčasne odpoveďou a riešením všetkých problémov aj tohto sveta, počnúc ľahostajnosťou, kriminalitou, chudobou, vykorisťovaním až po vojnové konflikty, či ekologické pohromy. Preto je budovanie Cirkvi a napomáhanie jej vzrastu vrcholným prejavom aj lásky k svetu, k blíznym, ku všetkým ľuďom i samotnému stvoreniu a to aj v rovine časného sveta.